

# Іспанка Карменсіта

Ліна Костенко

Студентські вечори... Танцюють чи не всі там  
і чардаш, і мазурку, і танці всіх племен.  
Приходила до нас іспанка Карменсіта.  
Любила танцювати, на те ж вона й Кармен.

Найкращі кабальєро кружляли її в танці.  
І кожен усміхався, і кожен щось питав.  
Усі її любили, і навіть наостанці  
декан сивоголовий на плечах покатав.

А десь іржаві бомби рибальські рвали сіті.  
А десь народ іспанський конав, як Прометей.  
Було їй років вісім, іспанці Карменсіті.  
Була вона вже діти іспанських тих дітей.

Така іще маленька, а мала кастаньєти.  
Танцюй, танцюй, дитино! І ми танцюєм теж.  
Нема вітчизни в тебе,  
але у неї є ти!  
А всі ці генерали, — ти їх переживеш!

Той час іще настане, ще та хвилина прийде.  
Колись же вони щезнуть, всі скрині всіх Пандор.

Танцюй, танцюй, дитино!  
Життя — страшна корида.  
На сотню Мінотаврів — один тореадор.

Ще будеш і в Мадриді,  
ще будеш в Барселоні.  
Іще тебе в Гренаду твій тато повезе.  
Життя — це і усмішка, і сльози ці солоні.  
І кров, і барикади, і музика Бізе!